

Č. 2419.

Vojenské věci: Po uplynutí jednorroční lhůty ode dne návratu ruských legií není ministr Nár. obrany již příslušným, aby bývalému rak. uh. gážistovi dal doručiti rozhodnutí, kterým se zbavuje nároku na zaopatřovací požitky podle § 4. zákona z 19. března 1920 č. 194 Sb.

(Nález ze dne 28. května 1923 č. 9285).

Prejudikatura: Boh. 2033 a 2351 adm.

Č. 2420.

Zabírání budov: I. Záboru podle zákona z 12. srpna 1921 č. 304 Sb. nevadí okolnost, že o těchže místnostech trvá nájemní smlouva, která státní správou byla schválena. — II. Zábor není ve smyslu § 1, odst. 3 č. 5 přípustný, jestliže příslušný úřad v předepsaném řízení teprve po 1. lednu 1919 prohlásil, že stavby lze užívat, třebas stavby bylo fakticky užíváno již před tímto termínem.

(Nález ze dne 28. května 1923 č. 9286).

Věc: Městská rada města Bratislavy proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska. — ref. veřejných prací — v Bratislavě o zabránění části budovy.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím župana bratislavské župy z 15. února 1922 byla podle zákona z 12. srpna 1921 č. 304 Sb. zabrána řada místností v budově »Reduty« v Bratislavě, patřící městu Bratislavě.

Rekursu st-lky ministr pro Slov., vládní referát veřejných prací, v Bratislavě nař. rozhodnutím nevyhověl. — — —

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Pokud stížnost namítá, že místnosti nemohly býti zabrány, poněvadž ministerstvo, schválivši nájemní smlouvy ujednané městem ještě před zabráním, uznalo volnou disposici města s »Redutou« nepřímo také s hlediska zákona z 12. srpna 1921 č. 304 Sb., nelze výtku tu shledati důvodnou.

Uvedený zákon vypočítává důvody pro vyloučení budov nebo částí jejich ze zabránění ve svém §u 1, odst. 3 pod č. 1—8 taxativně. Mezi důvody těmi není uveden případ, že smlouvě nájemní dostalo se před zábořem úředního schválení. Naopak však § 10 téhož zákona připouští, aby byly zabrány také předměty najaté státní správou (odst. 1.) a prohlašuje, že zabráním se ruší dosavadní nájemní smlouvy státní správou ujednané (odst. 2). Nepřiznává-li podle toho zákon ani okolnosti, že státní správa sama ujednala smlouvu nájemní, účinku zabránění vylučujícího, pak lze tím méně účinek takový přiznati pouhému schválení, jež udělí státní úřad nájemní smlouvě ujednané mezi třetími osobami.

Jinak jest stížnost odůvodněna.

Podle §u 1, odst. 3 č. 5 uvedeného zákona jsou ze zabrání vyloučeny stavby, pro které bylo uděleno povolení k užívání po 1. lednu 1919. Zákon mluví o povolení k užívání, předpokládá zřejmě formální prohlášení příslušného úřadu vydané po předepsaném řízení, že lze stavby používat. Nestalo-li se tedy prohlášení takto kvalifikované do 1. ledna 1919, jest zabrání vyloučeno, třeba byla stavba již před 1. lednem 1919 dokončena a třeba jí bylo před tímto dnem skutečně používáno.

Jak jest z nař. rozhodnutí patrné, zamítl žal. úřad námitku stěžující si obce uplatňovanou v rekursu do zabíracího nálezu I. stolice, že totiž jest zabrání v tomto případě podle §u 1, odst. 3 č. 5 uved. zákona vyloučeno, s poukazem na to, že část »Reduty«, o níž jde, není novostavbou, poněvadž byla dokončena v roce 1918. Vycházel tedy žal. úřad zřejmě z náhledu, že jest přípustné zabrání jen části stavby, jakmile byla alespoň tato část do konce roku 1918 i jen dokončena. Tento názor jest ovšem podle toho, co shora uvedeno, mylný. Žal. úřad pak, veden jsa tímto mylným svým názorem, nezjistil již vůbec, bylo-li a kdy pro »Redutu« v Bratislavě uděleno příslušným úřadem povolení k užívání. Námitkou vznesenou žal. úřadem v odvodním spise, že totiž povolení k užívání novostavby »Reduty« dala městská rada v Bratislavě jako stavební instance ve smyslu §u 60 stav. statutu města Bratislavy již tím, že místnosti zabrané ještě v roce 1918 pronajala, nemohl se nss zabývat, poněvadž se nař. rozhodnutí na tuto okolnost neodvolává a nemohla k ní tedy stěžující si obec zaujati stanoviska.

Stěžující si obec namítala však již v řízení správním dále, že zabrané místnosti jsou vyloučeny ze zabrání také podle §u 1, odst. 3 č. 7 uvedeného zákona, poněvadž prý »Reduta« byla vystavena výlučně pro veřejné účely kulturní. Stížnost pak tvrdí, že místnosti zabrané účelům těm slouží a že prý nař. rozhodnutí to také zjišťuje, resp. uznává. Toto tvrzení není zcela správné, neboť v důvodech nař. rozhodnutí se výslovně uvádí, že nájemce »Národohospodářský klub« neslouží účelům kulturně-vzdělávacím, nýbrž jak jest vidno z §u 1 jeho statutu, k účelům obchodním, hospodářským a společenským. Vycházel tedy žal. úřad aspoň ohledně místností, jež byly do zabrání najaty uvedeným klubem, z předpokladu, že místnosti ty účelům uvedeným v §u 1, odst. 3 č. 7 uvedeného zákona nesloužily. Pokud jde však o ostatní zabrané místnosti, není ve spisech správních vůbec podkladu pro úsudek, zda místnosti ty v době zabrání uvedeným účelům sloužily nebo nesloužily. Bylyť podle nálezu I. stolice zabrány mimo uvedené místnosti národohospodářského klubu jen místnosti uvolněné po školním referátě, tedy patrně místnosti prázdné, slouživší před tím účelům kancelářským. St-lka, jak uvedeno, pak vůbec v řízení správním netvrdila, že by zabrané místnosti uvedeným účelům již sloužily, nýbrž jen, že »Reduta« byla k účelům těm vystavena a žal. úřad konečně vůbec nezjišťoval, ke kterým účelům zabavené místnosti v době zabrání sloužily.

Zůstala tedy skutková podstata nař. rozhodnutí v uvedených dvou směrech neúplnou a poněvadž se tak stalo z části následkem nesprávného názoru žal. úřadu, slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle §u 7 zák. o ss.